

2018 0502 SahW Pelgrimeren met de jeugd

Vertrek om 10.30 uur vanuit de kantine van de Rheko staat in de uitnodiging. Met Luna, Louna, Job, Luuk, Cheyenne, Jasmijn, en Tara gaan we op Pelgrimstocht. De wandelstokken hebben een eigenaar gevonden. De St. Jacobsschelpen zijn omgehangen of aan de tassen bevestigd. De Bourdon heeft een drager gevonden, iedereen heeft een pelgrimspas ontvangen en na het welkomstpraatje van de voorzitter en een voorstelrondje kunnen we op pad.

We gaan in 2 groepen op weg. Het weer is prachtig. De sfeer is geweldig. We lopen langs de sportvelden door het buitengebied van Rheden richting de Veluwe Zoom. Na de spoorwegovergang en de drukke weg te zijn overgestoken gaan we de bossen in.

Hier kan ieder zijn eigen tempo lopen en een praatje maken met wie hij of zij wil. De kinderen vertellen mooie verhalen. Het is genieten met dit stel onderweg te zijn. Job is met zijn moeder al naar Santiago gelopen en draagt vol trots de Bourdon. Zijn eigen wandelstok, die mee geweest is naar Santiago, heeft hij aan mij gegeven. Of ik er op wil passen vandaag dan draagt hij de Bourdon.

Als ik er een tijdje mee loop bedenk ik hoe bijzonder het voor mij is dat hij juist mij vraagt zijn wandelstok vast te houden. Zijn stok die al met hem in Santiago is geweest. Die al op het plein voor de Kathedraal is geweest. Terwijl ik zelf nog zo'n 300 km van Santiago verwijderd ben. Wauw.....dit voelt heel bijzonder. Zijn tocht die zo'n indruk op hem gemaakt heeft. Waar hij maar al te graag over wil vertellen. Zijn credential met ontelbaar veel stempels laat hij graag aan iedereen zien. Indrukwekkend om uit zijn mond te horen, dat pelgrimeren soms helemaal niet zo gemakkelijk is, dat er soms best uren bij zitten waarop hij het allemaal even niet meer zag zitten. Maar toch.....gewoon doorgaan, voetje voor voetje, al is het langzaam. Mama en ik zijn elke dag toch weer bij een bed gekomen in een volgende plaats zo vertelde hij. Het komt allemaal goed als je maar doorgaat.

De andere kinderen hebben hun eigen verhalen. Ze vertellen veel. Hun hobby's, dingen die ze graag doen als ze niet naar school hoeven. Het is genieten van de openhartigheid, de vrolijkheid, de onbevangenheid van deze geweldige groep deelnemers. We lopen een mooie wandeling door het Veluwe Zoom gebied. Heuveltje op, heuveltje af met op z'n tijd een kleine pauze om even wat te eten en te drinken. Of gewoon lekker te spelen in de speeltuin.

Na de pauze in het natuurcentrum de Heurne krijgen we een paar heuse bergen te verstouwen.

Wauw.....het is flink klimmen geblazen. De wandelstokken komen hier goed van pas. Ze zijn een echte steun onder de klim en klauteromstandigheden die we nu voor onze voeten krijgen. Beter dan dat we de stok nodig zouden moeten hebben om honden te verjagen zoals eerder vandaag gezegd is. Daar hadden met name de dames in de groep toch wat moeite mee. Honden slaan, dat doe je toch niet echt? vroegen ze. Ik moest eerlijk bekennen dat ik op mijn camino del Norte nog geen agressieve honden ben tegengekomen. Gelukkig maar zeiden ze.

Het is prachtig om te zien hoe de kinderen elkaar deze Pelgrimstocht gevonden hebben. De dames lopen schouder aan schouder al keuvelend door het bos. Het ziet er zo gezellig uit. De heren stappen stoer door met de Bourdon. Het gaat allemaal heel gemoedelijk. Ieder op zijn eigen tempo omhoog de

bergen op en rennend weer omlaag.

We komen aan bij de bomenkathedraal waar de eigenaresse ons al van verre ziet aankomen en zwaait. We mogen het terrein op en worden door haar hartelijk welkom geheten. Het is geweldig dat we dit speciale plekje met de kinderen mogen komen bezoeken. Ademloos luisteren de kinderen naar het verhaal over het ontstaan van de kathedraal. Er komen vele vragen die Marianne beantwoordt. De kinderen mogen een steentje neerleggen bij het altaar en iedereen krijgt de bijzondere stempel van de kathedraal in zijn pelgrimspaspoort.

Marianne verteld van de 4 stenen op het altaar. Hoe ze die gevonden heeft in de tijd dat ze aan het bouwen was aan de bomenkathedraal. Diep in de grond stuitte ze op deze 4 stenen. De vraag wat met deze stenen te doen was vrij logisch. Het zijn flinke exemplaren. Inlichtingen ingewonnen bij steenhouwers. Kleiner maken de stenen of niet? Het mooiste is de stenen te gebruiken zoals je ze gevonden hebt is het advies. Dan blijven ze intact en zuiver. De kinderen die dichtbij de stenen staan draaien zich om en leggen als vanzelfsprekend hun handjes op het altaar. Ze zeggen

niets maar voelen en ervaren. Geweldig om dit te mogen zien gebeuren. Wanneer Marianne vertelt dat alle bomen van de eerste rij een Bijbelse naam hebben en ze vraagt of de kinderen Bijbelse namen weten blijft het eerst even stil, maar dan toch komen er enkele Bijbelse namen, Josef, Maria, Judas.... De 2^e rij bomen blijkt nog geen naam te hebben. Job onze Bourdon drager zegt dat hij een echte Bijbelse naam heeft. Zijn naam blijkt echter nog niet aan een boom verbonden te zijn. Spontaan besluit Marianne dat de eerste boom van de 2^e rij vanaf nu Job zijn naam zal dragen. Job omhelst 'zijn' boom. Wat een gedenkwaardig moment op deze bijzondere plek. Als alle vragen gesteld en beantwoord zijn is het tijd om weer verder te trekken. We nemen afscheid van deze bijzondere vrouw, en deze bijzondere plek, wat hier gebeurde maakte op mij diepe indruk. Hier werd een gevoelige snaar geraakt.

We lopen het laatste stuk van deze dag door de bebouwing, langs de kerk, waar we nog een bezoekje brengen aan het kleine kappelletje ernaast, terug naar de kantine van de Rheko.

Nog een laatste drankje, even napraten, ik vraag de kinderen wat of ze van deze dag gevonden hebben. Geweldig, leuk, mooie dag, tof, hun blijde gezichten en rode konen vertelden mij helemaal dat ze unaniem genoten hebben. Als de kinderen rennen en spelen op het sportveld en de volwassenen nog even nababbelen komen ook wij tot de conclusie dat deze dag meer dan geslaagd is

te noemen. Wat hebben we genoten van het enthousiasme, de mooie verhalen, de inzichten, de openhartigheid en het doorzettingsvermogen van alle deelnemers.

Voor alles is een eerste keer. Het was onze vuurdoop als regiocommissie om te gaan pelgrimeren met de jeugd in het kader van Santiago aan het Wad. Wat was het een mooie eerste keer. Deze keer zal mij altijd bij blijven. Dank zij, jullie.....Cheyenne, Luna, Louna, Job, Luuk, Jasmijn en Tara.

Heel graag tot ziens.

Buen Camino

Anita

